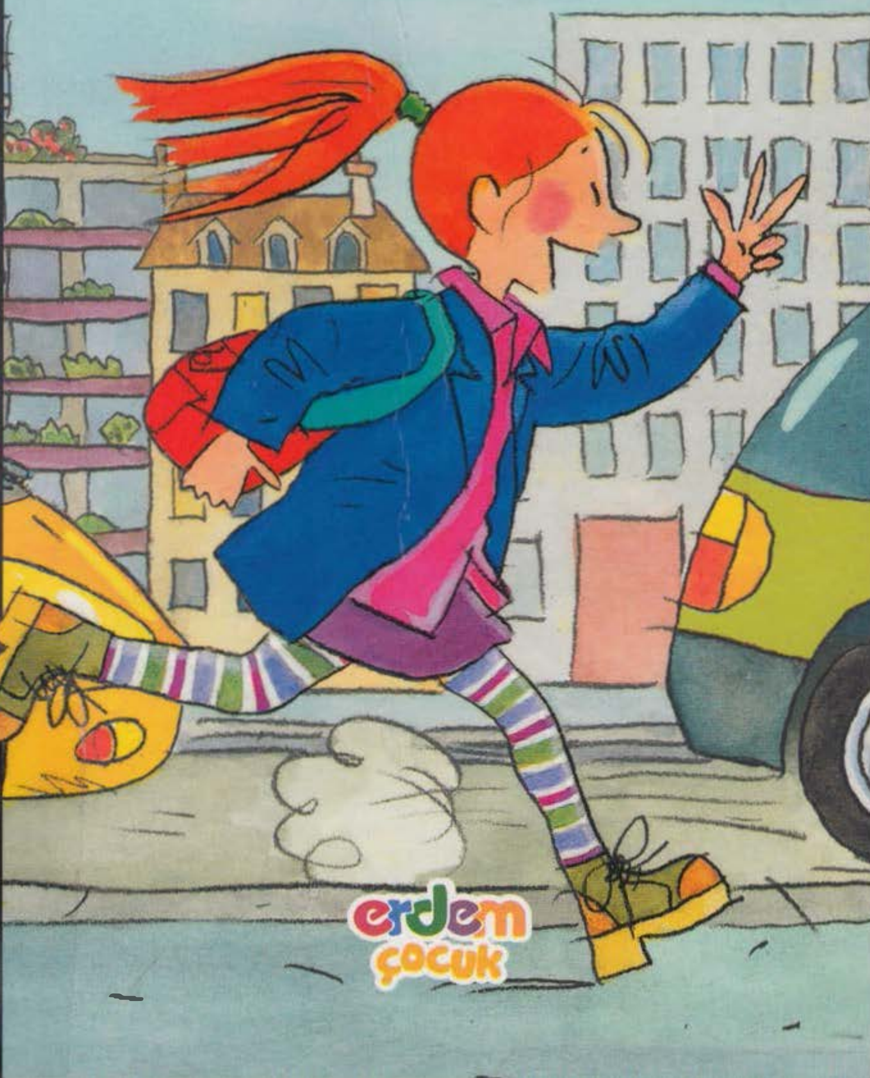
ELVIRE & MARIE-AUDE MURAIL • CLAUDE & DENISE MILLET

Canım Ninem

Okumayı Seviyorum 2

erdem çocuk

CANIM NİNEM

Okumayı Seviyorum II-7
ISBN: 978-605-349-048-7

Özgün Adı: Il était trois fois
Yazan: Elvire & Marie-Aude Murail
Resimleyen: Claude & Denise Millet
Çeviren: Egemen Demircioğlu
Editör: Melike Günyüz

1. Baskı: Eylül 2013 (3000 adet)

Baskı: İklim Ofset Etiket ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Defterdar Mah. Arpacı Hayrettin Sok. No: 21
Eyüp/İstanbul T: 0212 613 40 41
Matbaa Sertifika Numarası: 22398

erden çocuk

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46
34490 Başakşehir/İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

Canım Ninem

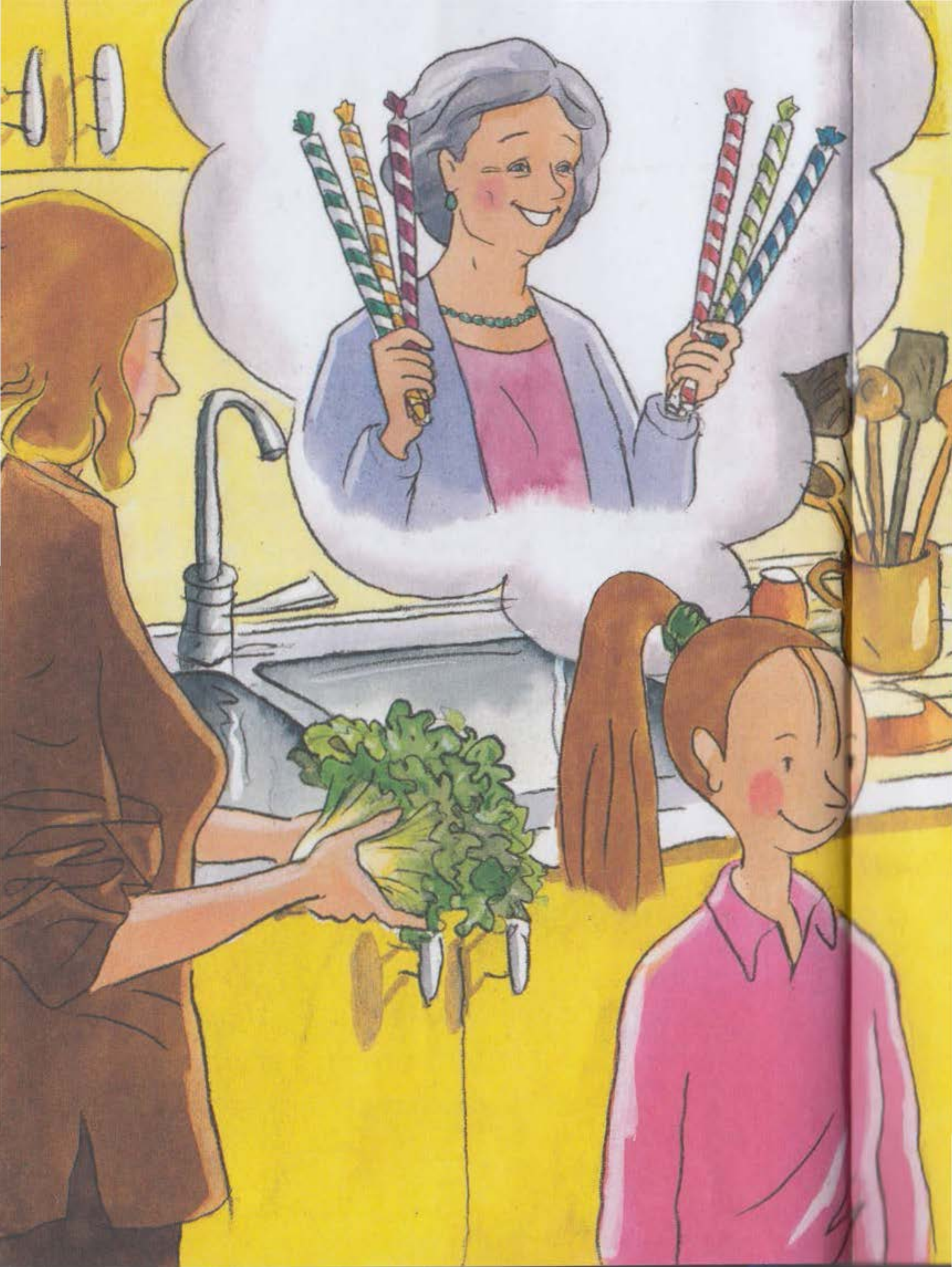

yazan
Elvire & Marie-Aude
Murail

resimleyen
Claude & Denise
Millet

çeviren
Egemen Demircioğlu

erdem
çocuk

Hayatta
En Sevdiğim Üç şey

Salı günü benim anneanne günümdür. Anneannemi çok severim çünkü her zaman çubuk şeklinde akide şekerleri getirir. Şaka olsun diye şöyle der: "Akide şekeri tıpkı bana benzer: Kolay kolay bitmez."

O salı günü annem:

– Git ellerini yıka, Lusi, dedi.

Mutfaktaki saate baktım. Aa! Saat yedi buçuk. Sordum:

– Anneannem kaçta gelecek?

– Git ellerini yıka, diye tekrar etti annem.

Ben de tekrar ettim:

– Anneannem kaçta gelecek?

– Ağabeyine söyle bilgisayar oyununu bıraksın artık, diye cevap verdi annem. Yemek yiyoruz.

Üçüncü defa sordum:

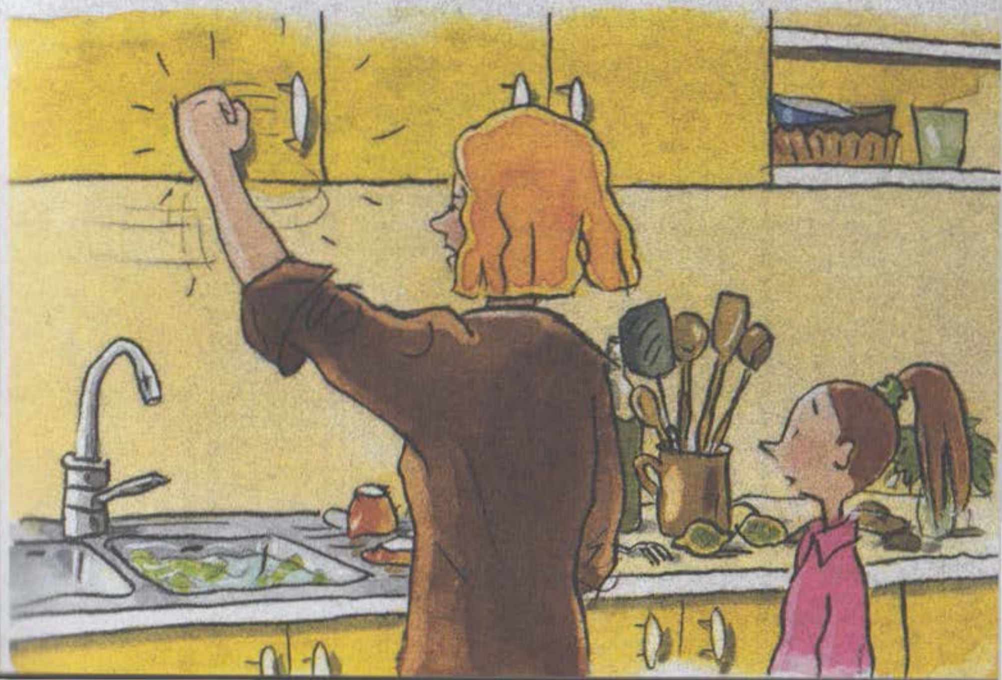
– Peki anneannem? O yok mu?

– Yoksa yoktur, diye saçma bir karşılık verdi annem.

Ama aynı anda gözlerinde korkunç bir şey gördüm. Hani bazen nehirlerin üzeri buğuyla kaplanır ya. Tıpkı onun gibi. Annemin gözleri de gözyaşlarıyla kaplanmıştı.

Etrafını doğru dürüst göremediğinden alnını dolabın kapağına vurdu. Dolabı yumruklayıp söylendi:

– Kim açık bıraktı gene bu dolabın kapağını? Adrien! Kes artık şu oyunu!

Masada, hep sıkıcı şeylerden bahsedildi. Sıkıcı şeyler dediniz mi bir numara babamdır. Ondan sonra Adrien gelir. Hele ikisi beraber kilobaytlardan, megabitlerden filan bahsetmeye başladılar mı yandık. Bilgisayar dinlemekten gına geldi.

Salı günleri anneannem eski zamanları anlatır. İkinci Dünya Savaşı'nda Almanların Fransa'yı işgal ettikleri günleri. En sevdiğim de anneannemlerin evinde kalan Alman subayının hikâyesidir. Anneannem ona devamlı şakalar yaparmış. Mesela, bi-

sikletinin lastiklerinin havasını indirirmiş. Bunlar savaş hikâyeleridir ama içlerinde katiyen ölüme yer yoktur. Anneannem üzücü şeylerden hiç bahsetmez. Yemekten sonra meyvelerimizi yerken sordum:

– Haftaya salı gelecek mi anneannem?

Babam anneme baktı. Şaşırmış görünüyordu:

– Ona söylemedin mi?

Annem, gözlerinin dolduğunu kimse görmesin diye masadan kalktı. Sürahiyi kaptı. Sanki sofrayı topluyormuş gibi yaparak mutfağa gitti.

– Anneannen bu sabah biraz rahatsızlandı, diye açıkladı babam.

O anda gözyaşlarına boğuldum.

– Kanaviçemi nasıl bitireceğim ben şimdi?

– Ha? Ne, diye şaşırdı babam. Çünkü konu bilgisayar olmadığı zaman hiçbir şey anlamaz.

Hıçkırdım.

– Anneannem kanaviçemde bana yardım edecekti!

Anneannem bana bir kanaviçe hediye etmişti. Kumaşın üzerine bir ayıcık işliyordum. İpliği her seferinde doğru yerden geçirmek çok zor.

– Kanaviçe mi? Amma boş iş, diye alay etti Adrien.

Avazım çıktığı kadar bağırdım.

– Boş iş sana benzer! Asıl senin aptal bilgisayarların boş iş!

Odama koştum ve kapıyı çarparak kapattım.

Şu dünyada en sevdiğim üç şey var: Çubuk şeklinde akide şekeri, Alman subayın hikâyesi ve kanaviçem. Aslında kanaviçe en birincisi!

Ay, ay, ay!

Anneannemle beraber kanaviçe ayımın yarısını yaptık zaten. Odama girince gelecek salıya kadar iyice ilerleyip anneanneme sürpriz yapayım diye düşündüm.

Ayımın göbeği bitmişti bile. Göbeğin rengi sarı. Yumuşacık. Okşaması çok zevkli. Anneannemin de sarı bir kazağı var. Tıpkı ayımın karnı gibi. Bu aklıma gelince gene gözlerim buğulandı.

"Ay!"

İğneyi elime batırdım. Üstelik ipliği de dolaştırdım. İplik çok uzundu da ondan. İpliği kesmek için makasımı kaptım. Ama iğneyi elimden bırakmamıştım ve...

"Ay!"

Gene elime iğne battı. Üf, şu kanaviçe sinir etti beni, sinir! Eğer ayım güzel olmazsa onun yüzünden. Kimin yüzünden! İyice kafam karıştı. Nerede kanaviçem?

"Ay!"

Parmağıma baktım. Bu sefer bayağı derin batmıştı iğne. Bir damla kan vardı. Tıpkı Uyuyan Güzel'deki gibi.

Ayıma baktım ve ona şöyle dedim:

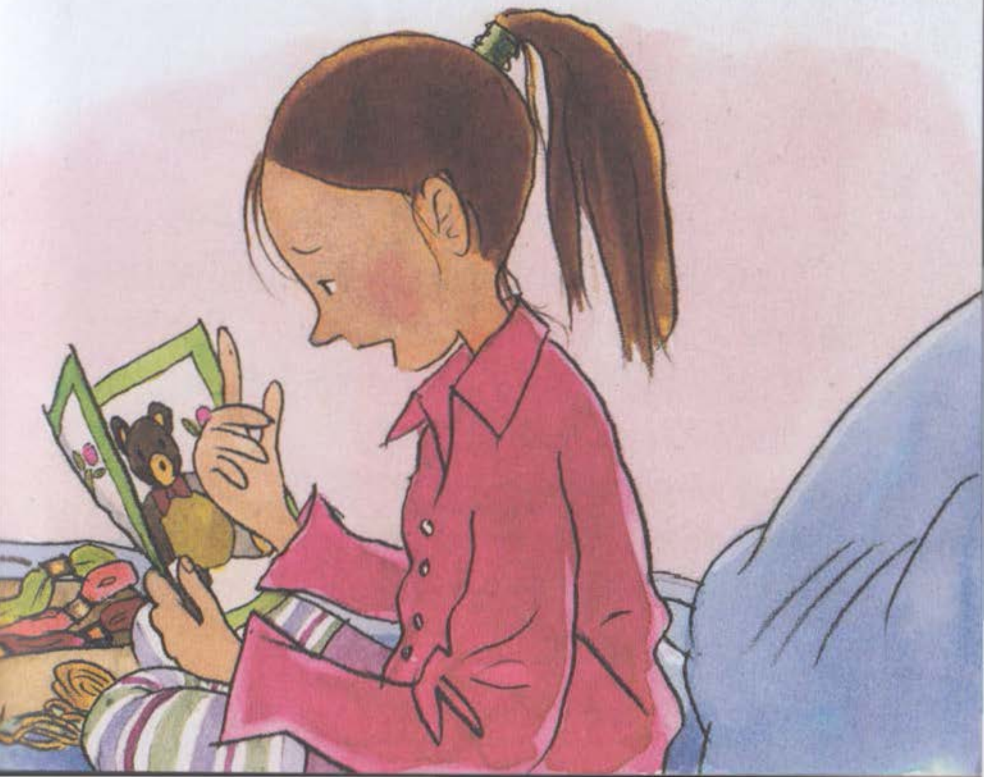
– Seni bitirmemi istemiyorsan söyle!

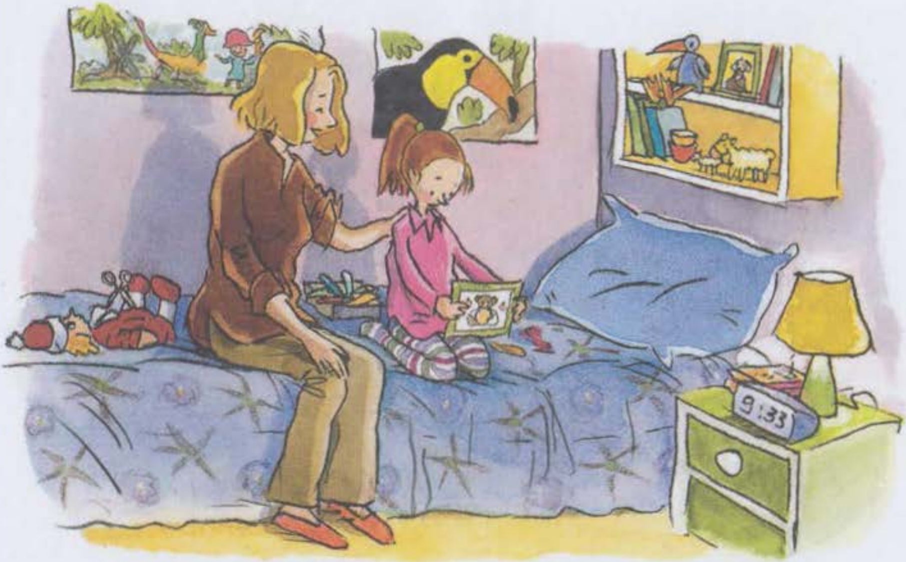
Bana cevap verdi:

– İstemiyorum. Anneanne gelsin öyle bitirirsiniz.

Yalnız başıma oynarken iki sesi birden çıkarırım. Ama ayımın sesini her zaman kendiminkinden ince yapıyorum. Ayım bebek çünkü. Ayım bana soruyor:

– Bu gece beni koynuna alacak mısın?

Ayımla oynadım. Ama annem odaya girdiğinde, ince sesle konuşmayı bıraktım.

– Yatma zamanı geldi, dedi annem. Saat dokuz buçuk.

Çalar saatime baktım. Hayır, saat 9.33.

– Yarın daha iyi olacak, dedi annem.

Kim yarın daha iyi olacak? Burnumu çektim.

– Burnunu mendille sil, dedi annem.

Hapşırdım. "Hapşu, hapşu!"

Her zaman iki kere üst üste hapşırırım.

"Hapşu!"

Üçüncü defa hapşırdım.

– Çok yaşa, dedi annem.

Birbirimize baktık. Bizde âdettir biri hapşırınca hep dilek tutarız. İkimiz de aynı dileği tutmuştuk ama dileğimizi söylemedik. Dileğin gerçekleşmesi için onu hiç söylememek lazım çünkü.

Gece, yatağımda, düşündüm: "Parmağıma üç defa iğne batırdım. Üç defa hapşırdım."

– Çalar saat de 9.33'ü gösteriyordu, dedi ayım.

Her şeyi üç defa yapmaya karar verdim. Uğurum olacak bu. Onun sayesinde dileğim yerine gelecek. Dileğim ne? Söylemem.

– Bu sabah üç öpücük mü, diye sordu babam, onu kahvaltıda üç defa öptüğüm zaman. Bugün babalar günü mü?

Plop, plop, plop. Çayıma üç şeker attım. Mutfaktan da üç adımda çıktım.

– Niye öyle koca adımlar atıyorsun, diye şaşırdı annem. Geç mi kaldın?

Cevap verdim:

– Hoşça kal baba. Hoşça kal anne. Hoşça kal Adrien.

Ögh, ögh, ögh!

Anneannemsiz bir salı; çok can sıkıcı. Anneannemsiz iki salı; korkunç. Üstelik, annem gene kereviz yapmış. Şu hazır patateslerden alıp kızartsa ya!

– Hadi üç lokmacık yiyiver, dedi babam.

Sanki kanaviçemin iğnesi elime batmış gibi sıçradım. Üç lokma. Babam üç lokma demişti. Bir veya iki lokma değil, üç lokma. Tamam. Yiyeceğim. İşte, bir, iki ve üç. Ögh,

ögh, ögh. Üstüne bir bardak da su içtim mi, hop midemde.

Telefon çaldı. Bu sefer annem sıçradı.

– Alo? Efendim? Rocır, sen misin?

Rocır, annemin abisidir. Babamın çatalı havada kaldı. Ağzı açık dinliyordu. Hemen anladım: Dayım, hastanede yatan anneannemin durumu hakkında bilgi veriyordu.

– Seni tanıdı mı, diye sordu annem telefonda.

Dayımı bir süre dinledi. Zaman zaman "İyi... iyi...." diye mırıldanıyordu. Gözlerindeki buğuyu, ince sesinde de hissedebiliyordum.

Annem masaya döndü.

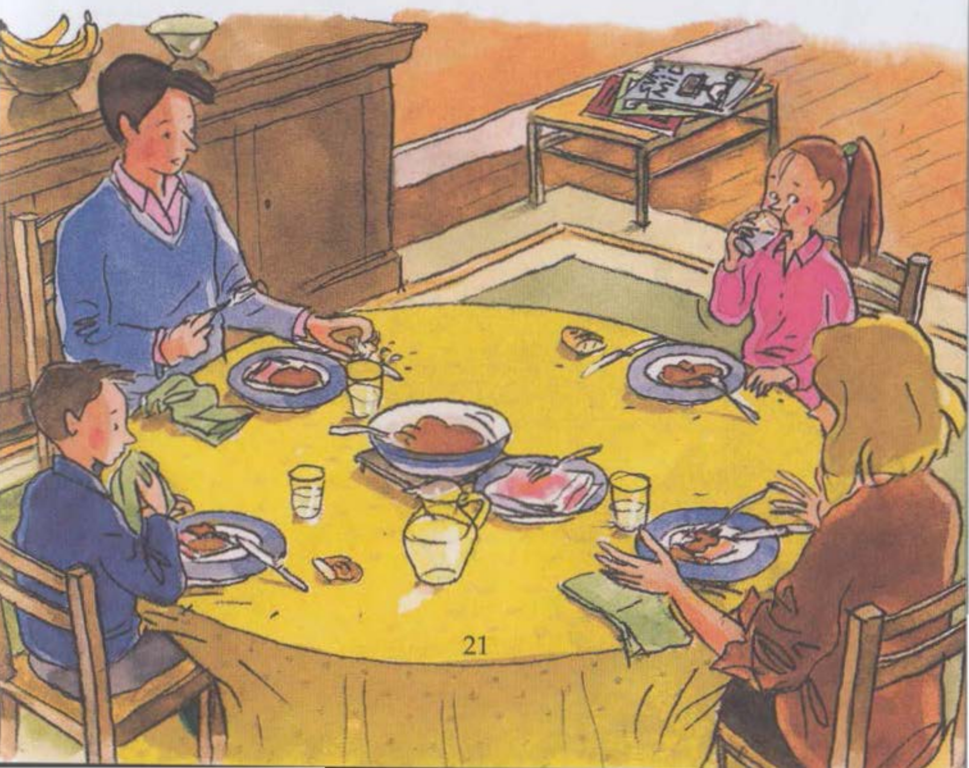
– Nasılmış, diye sordu babam, biraz çekinerek.

Annem gülümsedi.

– Rocır'ı adıyla çağırmış.

Anneannemin dayımı adıyla çağırmasında ne var anlamadım. Alfred diye çağıracak değil ya. Ama babam bu habere çok sevinmiş görünüyordu.

– Bu iyiye işaret, dedi.

Tabağımdaki kerevize baktım ve düşündüm: "Telefon tam üçüncü lokmamı bitirdiğim zaman çaldı."

– Hadi, Lusi, dedi babam. Bir kaşıkçık daha yiyiver.

Cevap verdim:

– Bir değil, üç kaşık!

– Gördün mü, dedi annem. Sevmeye başladın kerevizi.

İçimi çektim. Üçüncü salı anneannem gelir artık inşallah. Bu uğur işi çok zor çünkü!

Bu İşi Bitiriyorum

Pazartesi günü bu işi artık bitirmeye karar verdim. Ertesi akşam anneannem gelsin diye bütün gün uğur yapacaktım. Çantama sadece üç defter koydum. Bu seferlik ezber defteri evde kalacak. Ne yapalım?

Üç tane boyama kalemi aldım. Hangilerini okula götürsem diye çok tereddüt

ettim. Ayımın göbeğinin rengi sarı diye sarıyı aldım; kalp resimlerimi boyamak için pembeyi aldım; bir de kahverengiyi aldım çünkü ben en çok ağaç resmi yaparım.

Bluzumun sadece üç düğmesini ilikledim. Önü pek iyi kapanmadı gerçi ama olsun.

Ayakkabılarıma üç düğüm attım. Bunlar çok sağlam oldu!

Bileğime üç tane küçük bilezik taktım.

– Amma sallandın bu sabah, diye çattı

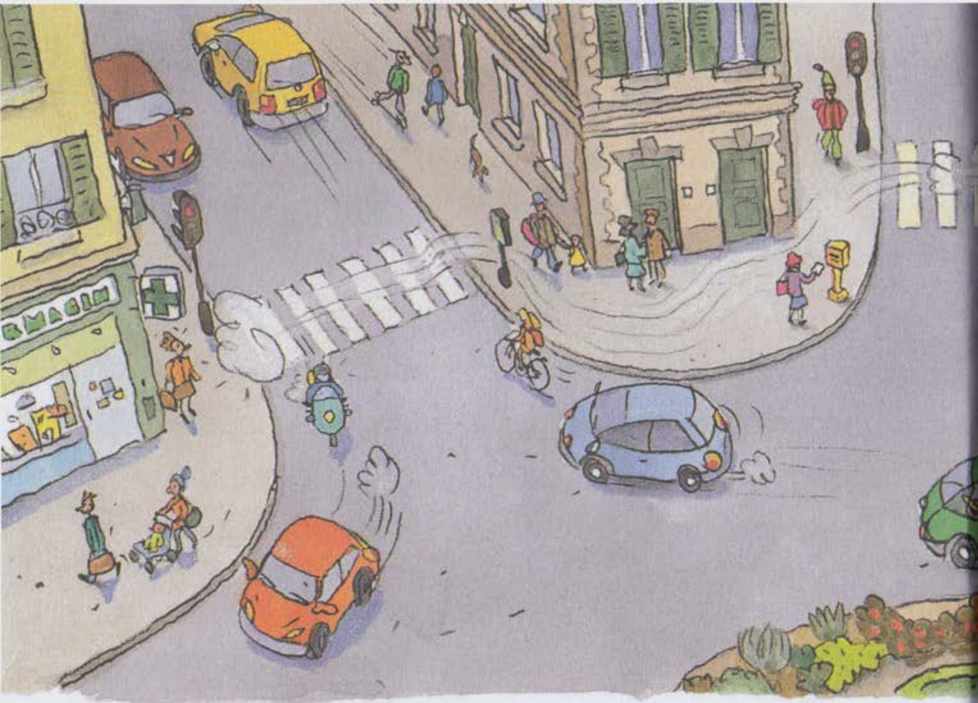
annem. Bu kadar bileziği niye taktın ki? Okula bir tane yeterdi.

Kapıya doğru koşarken bağırdım:

– Artık moda böyle! Her şeyden 3 tane!

Okula giderken karşıdan karşıya geçmem gereken üç cadde ve üç kırmızı ışık var. Süper bir uğur olsun diye üç caddeden birden arka arkaya geçmeye karar verdim. Ama ezilmemek için çok hızlı koşmam gerekiyordu.

Birinci ışığın kırmızı yandığını görünce, düşündüm: "Ölmek var dönmek yok!". Ve ok gibi fırladım. İkinci ışıktan rahat geçtim.

Ama üçüncüde, kırmızı adamın yandığını gördüm. Bu "dur" demektir. Aldırmayıp atıldım. Bir arabanın korna çaldığını duydum. Ama ben karşı kaldırıma çıkmıştım bile. Nefes nefese kalmıştım. Korkmuştum ama biraz da eğleniyordum. Eğlencem uzun sürmedi.

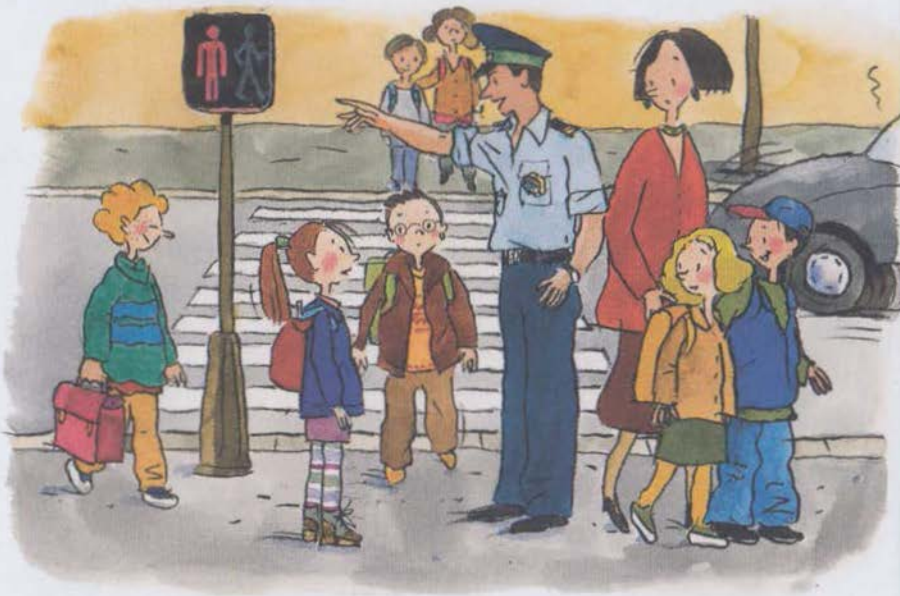
– Ne yapıyorsun sen?

Bu, okulun önünde çocukları karşıdan karşıya geçiren amcaydı.

– Bu yaşa geldin hâlâ öğrenemedin mi? Adam kırmızı olunca duracaksın.

Büyük biri benle konuştuğu zaman hep biraz korkarım. Onun için hiç düşünmeden, şöyle dedim:

– Evet ama ben, anneannem için...

– Anneanneni üç dakika geç görsen ölmezsin herhâlde, dedi amca.

Beni biraz azarladı ama ben hayatımdan memnundum. "Üç dakika." dememiş miydi? İki veya beş değil, üç dakika.

Okulda, öğretmen ezber defterimi istedi. Ben ezberimi söylerken o da çizdiğim resimlere bakacaktı.

– Unuttum.

Bir artı puanımı sildi. Bizim sınıfta hep böyledir. Bir unutma, bir artı puanın si-

linmesi demektir. Ondan sonra, dilbilgisi dersine geçtik. Öğretmen, kırmızı kalemle yeşil kalemi arkadaşımdan ödünç aldığımı gördü. Bir artı puanımı daha sildi.

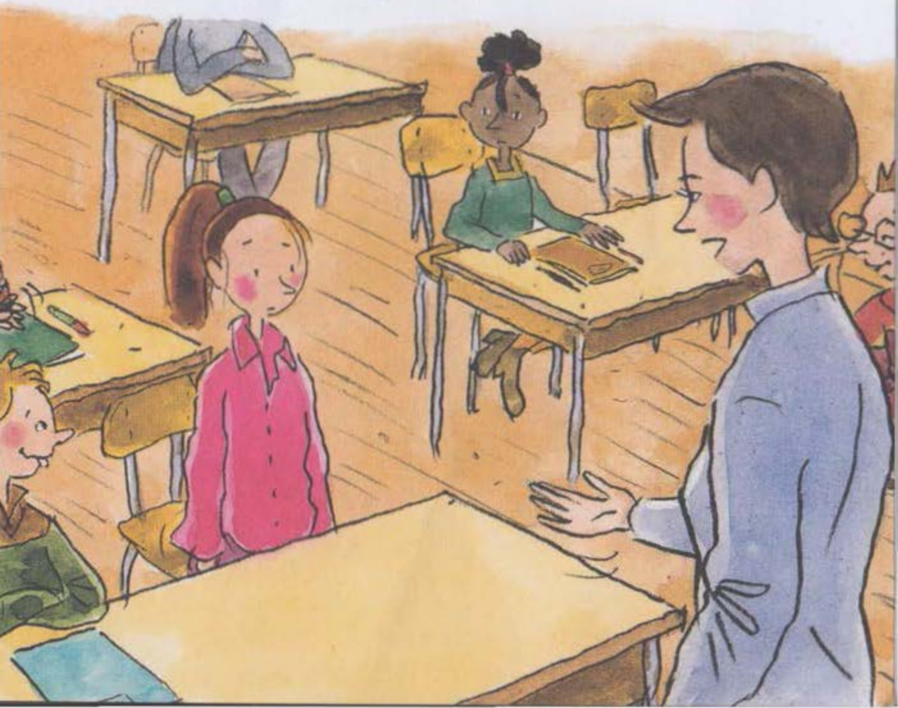
Düşündüm: "Üç olması için bir artı puan daha sildirmem lazım şimdi."

Zaten artı puanların bir işe yaradığı yok.

– Okuma kitabınızı çıkarın, dedi öğretmen. Lusi, niye kımıldanıp duruyorsun orada?

– Kitabımı evde unuttum.

– Gene mi, diye bağırdı öğretmen. Bir

günde üç unutma, bir sıfır demektir. Sıfır aldın!

Herkes bana bakıyordu. Sıfır almak çok fenadır çünkü. Öğretmenime izah etmek isterdim: "Okuma kitabını aslında unutmamıştım. Mahsus öyle söyledim. Anneannem için uğur olsun diye."

Ama ne yazık ki bu uğur işlerini insanlara anlatmak çok zor. Onun için başımı öne eğmekle yetindim. Gözyaşlarımı tutabilsem yeterdi.

Uğur Sınıfta Kaldı

Devamlı "üç" diye düşünmek çok yorucu. Akşam "Üç Küçük Ördek" hikâyesini okudum. Üç bardak su içtim.

– Bu kadar su içme, diye kızdı annem. Gece on defa kalkacaksın!

Ona baktım. Çok üzgündüm. Niye "on defa" demişti sanki? Annem ekledi:

– İki dakika içinde lambayı söndürüyorsun!

Neden "iki dakika" dedi ki? Şu sıfırı aldığımdan beri uğurum hep ters gidiyordu. Işığı söndürdüm. Ama galiba uyuyamayacaktım.

– Uyuyana kadar "bir, iki, üç" diye sayman yeter, dedi ayıcığım, incecik sesiyle.

Bu fikri beğendim. Ama gene de ağladım.

Ertesi gün, salıydı. Akşam olsa da şu uğur işi artık bitse diye sabırsızlanıyordum.

Üç şeker, üç öpücük, üç adım. Her şeyi üçer üçer yapmaktan usanmıştım.

– Hoşça kal anne, hoşça kal baba, hoşça kal Adrien!

Okulda çok sinirliydim. O yüzden arkadaşım Lora'yla bozuştum. Artık arkadaşım olarak Sandrin, Leyla ve Marie-Kapucin'den başkası kalmamıştı. Ne güzel işte! Tam üç arkadaş. Teneffüste, Lora barışmak için yanıma geldi. Ama ben,

– Konuşmuyorum senle, diye tersledim onu.

Aslında bu durum çok canımı sıkıyordu çünkü Lora en iyi arkadaşımdır. Öğleden önce Sandrin yanıma geldi ve,

– Sen Lora'yla konuşmuyormuşsun. Benimle de konuşma o zaman, dedi.

Hay Allah! Artık sadece iki arkadaşım vardı. Hemen Lora'ya koştum. Beni görmemiş gibi yapıyordu. Ne diyeceğimi bilemeden arkasında dikilip kaldım. Birden dönüp,

– Ne bakıyorsun, dedi bana, ters ters.

Akşam, yemek saatini bekledim. İkide bir gidip mutfaktaki saate bakıyordum. Annem yemeği hazırlıyordu.

– Masayı kurar mısın canım?

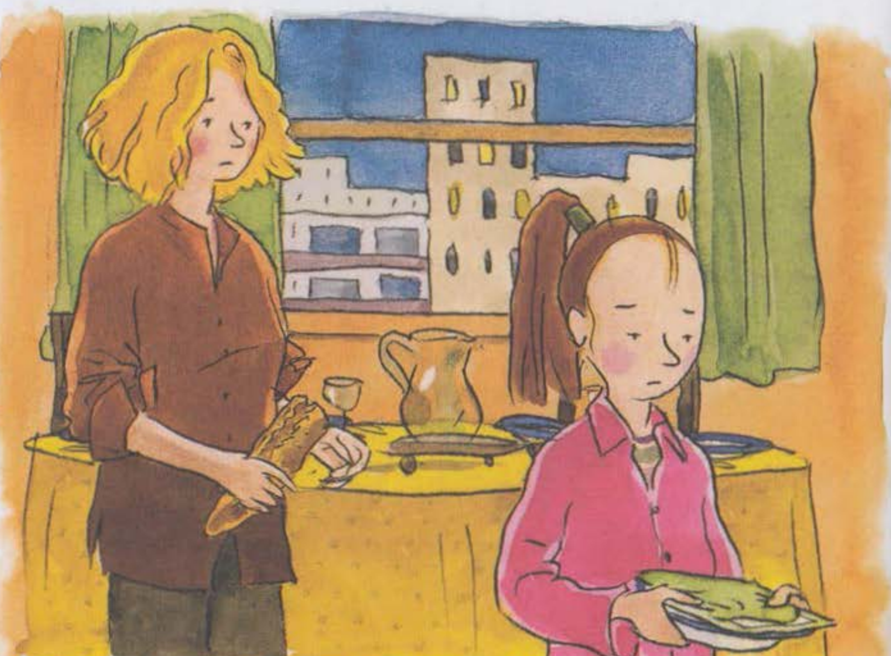
Beş tabak, beş bardak koydum. Anneannemin yanına oturacaktım, her zamanki gibi. Peçetesinin altına ayı kanaviçemi sakladım. Devam etmek için onu beklediğimi anlasın diye. Her şeyi anlar benim anneannem.

Annem yemek odasına geldi. Bana sordu:

– Neden beş tabak koydun?

– Anneannem....?

Bakıştık. Annem başıyla "hayır" işareti yaptı. Gözleri yine buğulanmıştı. Peçeteyi, ayıcığı, tabağı kaldırdım... Bir daha üçün uğuruna hiç inanmayacağım.

İşte Gerçek Uğur...

Akşam, babam odama geldi. Yatağıma oturdu. Bana şöyle dedi:

– Sana bir şey anlatmam lazım, Lusi. Anlatması biraz zor bir şey ama.

Bana bilgisayar hakkında bir şey anlatacak zannettim.

– Anneannenle ilgili. Annen seni bu işe karıştırmak istemedi. Senin daha küçük olduğunu düşünüyor. Ama ben aynı fikirde değilim.

Yanağımı okşadı:

– Ağlama canım. Anneannen bir beyin kanaması geçirdi. Bir hafta komada kaldı. İkinci hafta bilinci yerine geldi. Şimdi, yavaş yavaş düzeliyor. Onu hastanede ziyaret etmek ister misin?

Yatağımda sıçradım:

– Evet, evet, evet!

Babam beni uyardı. Hastane biraz etkileyici bir yermiş. Aynen bu kelimeyi kullandı.

Kanaviçemi küçük çantamın içine koydum. Anneannemin kanaviçe yapacak hâli

olmadığını biliyordum. Onun çok yorgun olacağını gayet iyi anlamıştım.

Babam beni hastaneye götürdü. Yol boyunca elimi sıkı sıkı tuttu. Hastane biraz otele benziyordu. Her tarafta garip bir koku vardı. Bizim okulun revirindeki gibi bir koku. Kalbim çarpıyordu. Anneannemin odasının önüne geldik. Oda 3'üncü kattaydı. Kapının üzerinde bir numara vardı: 303. Babama gülümsedim. Babam bir şey anlamadı tabi.

– Gir içeri tatlım.

Anneannem yataktaydı. Sırtı büyük bir yastığa dayanmış, oturur durumda beni bekliyordu. Her tarafında tüpler, pansumanlar vardı. Ama ben onlara bakmak istemedim. Kanaviçemi küçük çantamdan çıkartıp anneannemin yatağının üzerine koydum.

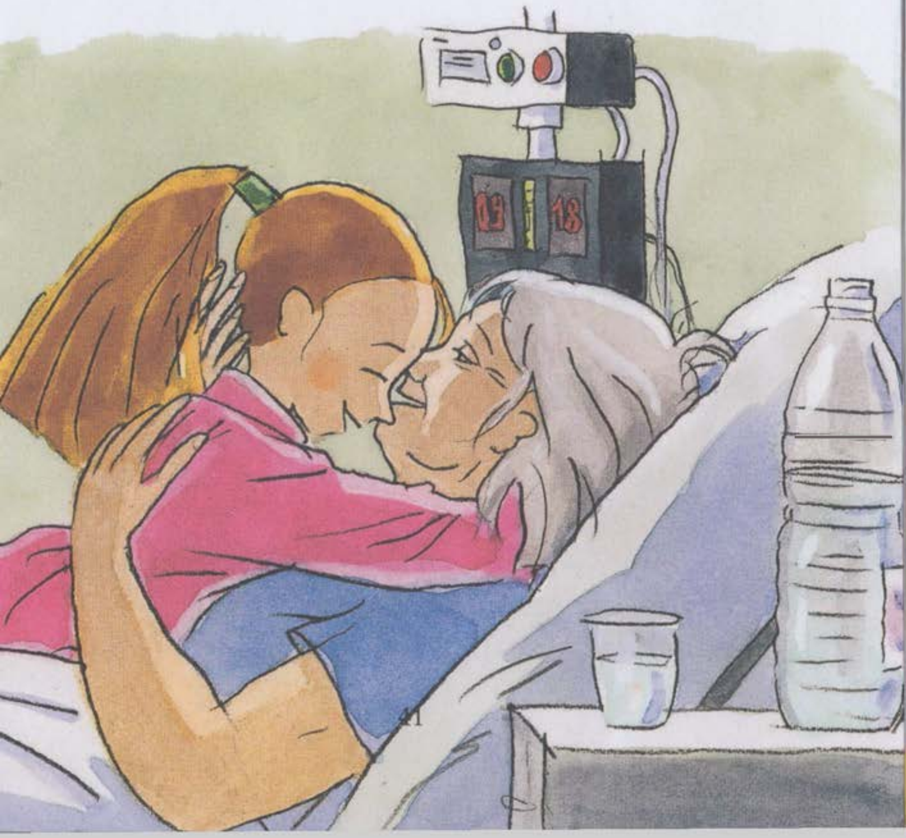
Şöyle dedim:

– Ben bir türlü doğru yerden geçire-
miyorum ipliği. Sensiz bitirmeme imkân yok.

İkimizin de gözleri dolmuştu. Anneannem kollarını açtı. Ben ona sarılıp öptüm. Yavaşça. Onu sarsmamak için.

O sırada, kulağıma fısıldadı:

– Seni görmeyi ne kadar istiyordum! Canım benim, canım torunum.

Marie-Aude ve Elvire Murail

İki kız kardeş, şair bir baba ile gazeteci bir annenin çocukları olarak dünyaya geldiler. Birlikte yüz yirmiden fazla kitap yazmışlardır.

Claude ve Denise Millet

Paris Süsleme Sanatları okulundan mezundurlar. Mezuniyetlerinden bu yana, reklam şirketleri, gazeteler ve yayınevleri için resim yapmaktadırlar.

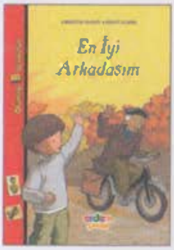

Erdem Çocuk'tan çıkan diğer kitapları:

Takıma Alınmayan Çocuk (Okumayı Seviyorum)

Okumayı Seviyorum-1

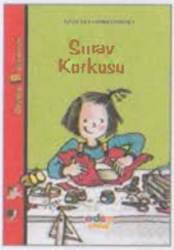
En İyi Arkadaşım

Gabriel, her gün saat altıda bisikletiyle Greguar'ın evinin önünden geçer. Greguar da onun yolunu gözler. Gözleri pırıl pırıl parlayan bu yaşlı amcayı çok sever. Adamcağız, kendine peynir ekmek almak için, günde bir kere evinden çıkmaktadır. Greguar, yaşlı amcayı dinlemekten çok keyif alır. Gabriel ona gençliğini anlatır. Ama Greguar asıl, Gabriel'in evindeki gemi maketlerini merak eder. Ne var ki annesi, yaşlı arkadaşının evine gitmesine izin vermez. Bu arkadaşlığın Greguar için ne kadar önemli olduğunu bir türlü anlamaz.

Pi'nin Hazinesi

Amsterdam, 1634. Pi ve ailesi son derece yoksul insanlardır. Pi, bir akşam, evine dönerken herkesin "deli adam" diye andığı birinin konağının önünden geçer. O sırada, kaçmakta olan bir hırsızla burun buruna gelir. Hırsız, çaldıklarını Pi'nin önünde düşürür. Pi, düşenleri alır ama bunların soğandan başka bir şey olmadıklarını görünce hayal kırıklığına uğrar. Bir insan ne diye soğan çalar ki? Ama Pi'nin bilmediği bir şey vardır: Bunlar hiç de alelade soğanlar değildirler.

Sınav Korkusu

Meri Lu'nun korkunç bir öğretmeni ve ondan da korkunç bir sorunu var: Doğuştan akut haylazlık! Meri Lu, her şeyde sınıfın sonuncusu. Sonunda babası onu tehdit eder: Eğer sene sonu sınavlarında sınıfını geçmesi için gerekli ortalamayı tutturamazsa tatile götürmeyecekler onu! Neyse ki Meri Lu, hayal gücü kuvvetli bir kız. Bu dertten de kurtulmayı başaracak... mı acaba?

Üç Gün Yetmez

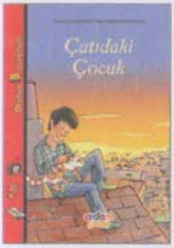
Marina'nın anne ve babası, her yaz sepetli motosikletle seyahate çıkıyorlar ve yanlarına kızlarını da alıyorlar. Ama bu sene, Jülyet onlarla gelmeyecek. Marina'nın anne ve babası karar vermişler: Onun yerine Viktor gelecek. Viktor, küçük bir oğlan çocuğu ve gözleri görmüyor. Marina, tanımadığı ve üstelik görmeyen bir çocukla tam üç günü birlikte geçirecek! Ya sıkılırsam diye çok endişeleniyor. Acaba üç gün sonra fikrini değiştirmiş olacak mı?

Gizli Bahçe

Kanten, konsantre olmakta zorlandığı için arkadaşları Kloe ve Dilan'la beraber özel eğitim veren bir okula gidiyordu. Her perşembe, Sesil adındaki genç öğretmenleri, onlara resim çizmeyi öğretiyordu. Güzel bir günde, hep birlikte harika bir yer keşfettiler: Gizli bir bahçe. Kanten, Kloe ve Dilan, orda gördükleri gerçek hayvanları çizmekten ve orada olmaktan çok hoşlanırlar. Ne yazık ki kısa zamanda, bu üç çocuk kadar masum bu küçük cennet bahçesi yıkım tehdidiyle karşı karşıya kalır...

Okumayı Seviyorum-1

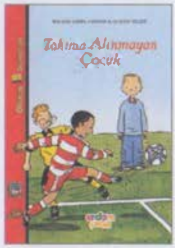

Çatıdaki Çocuk

1965 yılı. Portekizli küçük Albano öksüz kalır. Fransa'daki dayısıyla birlikte yaşamak için ülkesinden ayrılır. Aslında yaşıtları gibi okula gitmek istese de dayısıyla birlikte çatılardaki kırık kiremitleri onarır. Keyif aldığı tek şeyse çatıya oturup şehri seyrederken hayaller kurmaktır. İşte onun hayatını değiştirecek tesadüf de yine bir çatıda gerçekleşir.

Takıma Alınmayan Çocuk

Mişel, pek iyi bir futbolcu değil ama arkadaşlar arasında yapılan maçlarda oynamaktan zevk alıyor. Okullar açıldığında muhakkak bir futbol kulübüne yazılacak! Ama büyük turnuvanın kadrosu ilan edildiği zaman onu kötü bir sürpriz bekliyor: Onu takıma almıyorlar! Mişel buna o kadar öfkeleniyor ki bir daha futbolun lafını bile duymak istemiyor!

Komik Hediye

Beş gün sonra Babalar Günü ve Meri Lu hâlâ babasına bir hediye bulamadı. Okulda yaptığı bez maymun bir felaket. Aklına başka fikirler geliyor ama onları da yapması çok zor. Kumbarası tamtakır. Yine de Meri Lu babasına şahane bir hediye vermeye kararlı. Şaşırtıcı, orijinal bir hediye olmalı bu. Asla unutamayacağı bir şey. Tam Meri Lu bir hediyede karar kılmıştı ki...

Koşamayan Kızılderili

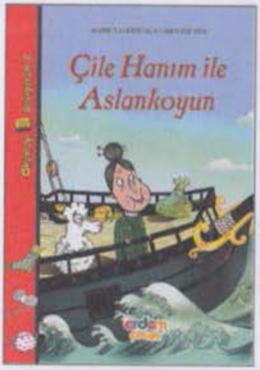
Dakotalar kabilesinin küçük üyesi Ükte başkalarına benzemez. Herkes koşar, dans eder ve avlanırken o, bunları yapamaz. Çünkü topaldır. Çocuklar onunla alay ettikleri zaman o kadar mutsuz olur ki!.. Böyle anlarda, Ükte, çayırlara gider, orada en iyi dostlarıyla, hayvanlarla buluşur. Mutluluğun yolunu da yine hayvanlar sayesinde bulacaktır.

Karşıdaki Ev

Filip, odasında tek başına, "Bronşit olunca ne yapılır?" diye kendi kendine sorarken babasının dürbünüyle sokağı izlemenin eğlenceli olabileceğini düşünür. Filip ve kardeşi Klod'a sokağın karşısındaki ev çok esrarlı gelir. Bu esrarı çözmek isterler.Komşularının bir haydut sakladığını keşfederler. Öte yandan haydut, meraklıları hiç mi hiç sevmez.

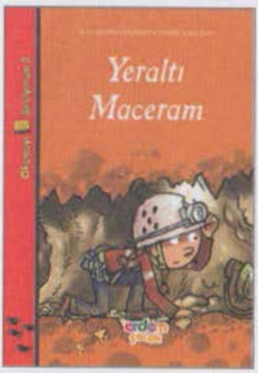
Çile Hanım ile Aslankoyun

Çile Hanım kalın çoraplar örer.
Örgülerinin yünü, koyunu Aslankoyun'dan gelir.
Ne var ki birdenbire dar botlar moda olur ve kalın çorap satışları durur! Bunun üzerine Çile Hanım, Beş Parmaklı Ejderhalar Ülkesi'ne gitmek üzere yola koyulur. Duyduğuna göre, bu ülkede küçük solucanların ürettiği ince bir iplik varmış ve çok rağbet görmekteymiş. İşte, işlerini düzeltmek için tam ihtiyacı olan da budur!
Gel gelelim, yolda yaşlı teyzeyle sevimli koyunu, korkunç korsan Pissurat'ın eline düşerler...

İyileşeceksin Arkadaşım!

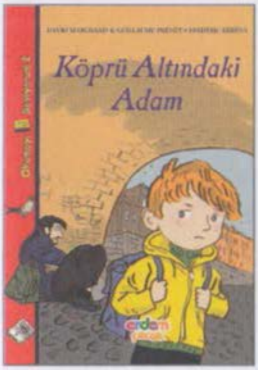
Tangu'nun gerçekten süper bir arkadaş grubu var. Ama son zamanlarda kendini çok bitkin hissediyor. Yerinden kalkmaya bile mecali yok. Annesi onu hastaneye götürüyor ve bir hastalığı olduğu anlaşılıyor: Lösemi. Tangu'nun iyileşmek için artık büyük bir irade gücüne ve arkadaşlarının sevgisine ihtiyacı var.

Yer Altı Maceram

Liz babası ve dayısına çok öfkeli.
Öfkesinin nedeni ise boş vakitlerinde mağaracılıkla uğraşan babasının ve dayısının hiçbir zaman Liz'i yanlarında götürmemeleri.
Onların da bir gerekçesi var elbette: Liz bu iş için henüz çok küçük. Bir gün kahramanımız aklın almayacağı bir aptallık yapar: Aracın bagajına gizlenir ve onlarla birlikte yerkürenin derinliklerine doğru bir maceraya atılır!

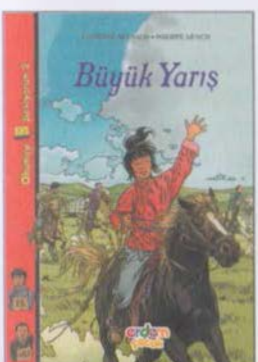
Köprü Altındaki Adam

Leo okula giderken Pont-Nof adlı tarihî köprünün altından geçmek zorundadır. Fakat son zamanlarda köprü altından korkarak geçmektedir. Nedeni ise köprü altında yatan karmakarışık sakallı ve pis saçlı adamdır. Bir sabah köprü altından geçerken ayağı takılır ve çantası yere düşer. Leo korkuya kapılır, bütün eşyalarını orada bırakarak ardına bakmadan kaçar.

Alo, Süper Kahraman mı?

Babası Artur'a cumartesi günü bahçedeki çimleri biçtikten sonra Polisur-Ço'daki panayıra götüreceğine söz vermiştir. Gel gelelim bir felaket gerçekleşir: Çim biçme makinesi bozulur. Artur'un babası makineyi bir türlü tamir edemez! Artık panayıra gidemeyeceğini düşünen kahramanımız, mektup kutusunda garip bir katalog bulur: Bir Süper Kahramanlar Kataloğu! Çok umutlanır: Belki bu süper kahramanlardan biri, çim biçme makinesini tekrar çalıştırabilir.

Büyük Yarış

Çira, haftalardır dedesiyle birlikte Büyük Yarış'a hazırlanmaktadır. Bu yarış uzun zamandır Çira'nın düşlerindedir! Atı Şüdi ile birlikte ailesini temsil edecek ve yüzlerce başka atlı ile mücadele edecektir. Ne var ki yarışa birkaç gün kala, Çira Şüdi'ye binerken bir yaramazlık yapar ve dedesini çok kızdırır. Çira yine de Büyük Yarış'a katılabilecek midir acaba?

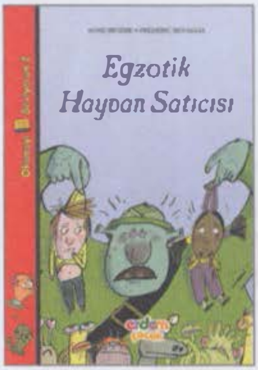
Evde Fırtına

Sofi'nin anne babası kavga ettikleri zaman evde âdeta fırtınalar kopmaktadır. Son günlerde de evde fırtına bulutları hiç eksik olmaz.
Sofi, en iyi arkadaşı Cesika'nın desteğine, annesinin şefkatine ve babasının komik esprilerine rağmen sürekli korku içindedir. Keşke zamanı geriye alabilse, herkesin birbirini sevdiği o eski güzel günlere dönebilse! Sofi korkar ve kendi kendine sorar: "Acaba bir gün yeniden mutlu olabilecek miyiz?"

Orman Kibarları Yarışta

Tarih öncesindeyiz. Kabileler arası bir yüzme yarışı düzenlenir. Her kabileden bir yüzücü katılacaktır yarışmaya.
Gel gelelim, Orman Kibarları Kabilesi'nin suyla arası pek hoş değildir.
Kurbağa değil ki onlar! Ama yarışmaya da katılmaları gerekir. Peki, kim temsil edecektir onları yarışmada? Tabi ki Minik Sincap!

Egzotik Hayvan Satıcısı

Anton ile Sidni, okulda bir yaramazlık yaptıktan sonra öyle pişman olurlar ki oradan milyonlarca kilometre uzakta olmayı dilerler.
Sonra birden kendilerini bir garip hissederler. Gözleri kararır ve uyandıklarında kendilerini bir uzay gemisinde bulurlar! Etraflarında bir sürü garip uzay yaratığı vardır...

Canım Ninem

Anneannesiz bir salı, çok can sıkıcı. Anneannesiz iki salı, dayanılmaz. "Anneannen biraz rahatsızlandı." dedi Lusi'nin babası. Peki, anneannesinin bir dahaki salı günü gelmesi için ne yapmalı Lusi? Kahramanımızın aklına bir şey gelir: Uğur. Bu muhakkak işe yarayacak. Lusi bundan emin. Hem de üç kere emin...

Okumayı Seviyorum 2

ISBN: 978-605-349-048-7

9 786053 490487

www.sediryayinlari.com

₺ 4,00